

Volumul de față a apărut în lucrarea:
*Luminătorul de sub obroc. Viața, nevoințele și scrierile
părintelui Petru Serioghin, duhovnic și mărturisitor al credinței
în timpul regimului sovietic,*
apărută la Editura Sophia în 2007.

Redactor: Laura Cociș

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă: *Светил-
ник под спудом, Воскресение, Санкт-Петербург, 2001.*

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SERIOGHIN, PETRU

Suntem zidiți pentru fericire / pr. Petru Serioghin; în românește de
Boris Buzilă – București: Editura Sophia, 2023
ISBN 978-973-136-899-3

I. Buzilă, Boris (trad.)

PR. PETRU SERIOGHIN

Suntem zidiți pentru fericire

*Învățăturile părintelui Petru,
duhovnic și mărturisitor al credinței*

În românește de Boris Buzilă

editura
Σοφία

București

CUPRINS

<i>Viața Ieromonahului Petru Serioghin</i>	5
Cum și cu ce poate fi începută mântuitoarea cale a urmării lui Hristos	17
1. Pocăința. Ce înseamnă a-ți plânge păcatele în taina inimii	17
2. A te privi cu ochi critic, a te judeca pe tine însuți	24
3. Respingerea păcatului naște dorința de a-ți îndrepta viața	31
Adevărata cunoaștere de sine	43
1. Pasiuni vătămătoare	43
2. Cum lucrează patimile asupra noastră	54
3. Aplecarea spre păcat a omului vechi	67
Despre lupta cu patimile	83
1. Folosul înfrânării și al îndepărtării de patimile trupești	83
2. Eliberarea de păcat prin înfrânarea de la desfătările trupești	91
3. Educarea voinței în lupta cu patimile	98

Omul lăuntric și cel din afară	107
1. Despre atracția pătimasă către cele pământești .	107
2. Omul „duplicitar”, a cărui dorință oscilează între cele pământești și cele cerești	116
3. A te dăruii lui Dumnezeu	132
Calea către smerenie	139
1. Practica convorbirilor de folos se pierde. Despre tăcere	139
2. Nu căuta să te apreciezi, nu te compara cu alții	150
3. Toți se vor mântui, numai eu mă văd sortit pierzării	165
Cum să răbdăm necazurile și ispitele	175
1. A persevera în asceză și în răbdarea necazurilor	175
2. Deprimarea	184
3. A te lăsa în voia lui Dumnezeu	188
Cea mai înaltă virtute	197
1. Despre chipul lui Dumnezeu în om	197
2. Începutul dragostei de aproapele. Nu-ți judeca aproapele.	207
3. Spre Dumnezeu prin iubirea aproapelui	217

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
SUPERGRAPH
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

VIATA IEROMONAHULUI PETRU SERIOGHIN

Piotr Dmitrievici Serioghin s-a născut la 23 august 1895, în satul Șuti, județul Narovciat, gubernia Penza, într-o familie de țărani. Părinții săi erau enoriași sânguincioși ai bisericii satului, cu hramul Sfânta Treime.

Satul nu avea școală. Școala avea să se înființeze de-abia când copilul trecuse de unsprezece ani, dar între timp învățase singur să scrie și să citească. În ciuda sărăciei în care trăiau, tatăl căuta să încurajeze cu orice chip setea de carte a fiului. Perseverența și capacitatea de a reține ceea ce învăța l-au făcut pe Petia să obțină succese la învățătură, ca autodidact, încât, atunci când s-a deschis școala, a putut fi primit direct în clasa a doua.

În numai doi ani de învățătură, Petia Serioghin a parcurs materia care se făcea de regulă în trei ani, dar, din păcate, n-a putut merge mai departe, părinții neavând cu ce să-l susțină. Împlini-se paisprezece ani și lucra la câmp, împreună cu părinții, ajutând, după puteri, la întreținerea nu-

meroasei sale familii. Își petrecea orele de odihnă în odăița în care se țineau de obicei proviziile. Acolo citea, se ruga, se gândea la Dumnezeu. Și tot acolo a început să scrie un jurnal, făcând scurte însemnări cu întâmplările și trăirile de fiecare zi. Cuvintele „Spune-I lui Dumnezeu, semenilor și ție însuți adevărul și numai adevărul” aveau să devină motto-ul jurnalului.

În acest chip, crescând și trudindu-se cu trupul, Piotr Dmitrievici făcea să crească și să se dezvolte și omul tainic, lăuntric. Curând, Episcopul Grigorie al Saranskului, la rugămintea parohului enoriei, i-a dat binecuvântare lui Piotr Dmitrievici pentru funcția de cântăreț bisericesc la Biserica Sfânta Treime din satul Sutov. Așa a început activitatea pe tărâm bisericesc a lui Piotr Dmitrievici Serioghin.

Era în anul 1919, totul căzuse în ruină și în haos, în țară bântuia războiul civil, puterea sovietică căuta să-și asigure controlul peste tot și în toate privințele, să-și impună prin constrângere ideologia materialistă. Cu toate acestea, satul rămăsese o redută a ortodoxiei, iar biserica continua să rămână nucleul vieții rurale, neținând seama că timpurile se schimbaseră.

În această perioadă, Piotr Dmitrievici era deja căsătorit cu o țarancă evlavioasă din părțile locului, Anastasia Feodorovna Kulikova. Se căsătorise la insistența părinților, fiindcă ar fi vrut să meargă la mănăstire, dar părinții refuzaseră să-i

dea binecuvântare. Piotr Dmitrievici era obișnuit să nu iasă niciodată din cuvântul lor și de aceea s-a supus și de astă dată, asumându-și cu maximă seriozitate relațiile cu familia, legătura conjugală, obligațiile care îi reveneau în calitate de părinte în privința educației celor șase copii ai săi.

Piotr Dmitrievici s-a aflat în slujba de cântăreț bisericesc în jur de un an, după care parohul a făcut demersuri pentru a fi hirotonisit diacon.

Ca diacon, Părintele Petru slujea de sărbători, iar în restul săptămânii continua să-și îndeplinească atribuțiile de cântăreț de strană. Își înțelegea slujirea bisericească ca pe una dedicată turmei sale, oamenilor.

În 1925, Părintele Petru a fost hirotonit preot pe seama parohiei din satul Sianovo. Luând asupra sa cinul preoțesc, Părintele Petru s-a identificat în totalitate cu obligațiile care îi reveneau, străduindu-se să le îndeplinească cu cel mai mare zel. Considera că sarcina de căpetenie a oricărui preot este de a păstori cu vrednicie turma ce i-a fost încredințată de Pronia dumnezeiască. Sentimentul răspunderii pentru păstoriții săi a rămas în inima sa de părinte duhovnicesc, însoțindu-l de-a lungul întregii sale vieți. Sătenii își iubeau preotul și biserica, pe care o întrețineau cu drag. Așa decurgea viața părintelui în parohie: de sărbători – slujbe, în celelalte zile – muncă în gospodărie. Părintele avea o bucată de pământ pe care o lucra cu preoteasa și cu copiii.

Au venit apoi anii treizeci, care aveau să lase asupra Rusiei amintirea sumbră a marilor prigoane și a unor sângeroase represii. În perioada aceasta, Părintele Petru s-a ocupat cu agricultura. Ținea un cal, în gospodărie, o vacă, oi, porci, găini. Lucra pământul cu familia, îl ara, semăna, recolta, treiera grânele. Cumplitele încercări din acele vremuri nu l-au ocolit. În timp ce Părintele Petru era internat la spital, la Penza, bolnav de plămâni, preoteasa, Anastasia Feodorovna, a fost judecată de așa-zisa „troika”, așa cum se practica pe atunci, sub pretext că nu-și predase „cota” de fuioare de cânepă. În 1931, a fost deportată în ținutul Vologda, raionul Griazovet, satul Suis-koe. Familiei i-au fost luate toate drepturile, trecută în categoria așa-zișilor „lisenty” (lipsiți de drepturi civile), s-a pus sechestru asupra întregii gospodării, care a și fost scoasă la licitație și vândută bucată cu bucată.

Mai târziu, în 1932, a fost arestat și Părintele Petru, împreună cu fiul său cel mare. Părintele Petru a fost condamnat fără vină, doar fiindcă era preot. După proces a fost deportat în Karelia, pe șantierul Canalului Marea Albă – Marea Baltică (Belomor kanal), unde timp de trei ani a fost pus să sape în stâncă cu târnăcopul. Așa a cunoscut Karelia. Părintele Petru și mulți alți slujitori ai Bisericii sau persoane care aveau rude preoți au fost supuși unor eforturi supraomenești pe șantierul Canalului. Părintele slăbise mult și era grav

bolnav. A fost internat într-un spital, unde era hrănit „cu lingurița”, stomacul nu-i mai primea hrana deloc. Dar chiar și în cele mai grele și mai insuportabile condiții, Părintele Petru a rămas același neînfricat mărturisitor, păstrând în suflet dragostea și ardoarea de a-L urma pe Hristos.

În 1935, după ce Părintele Petru și-a ispășit anii de pedeapsă, a fost eliberat, angajându-se în serviciul de controlor la centrala electrică din satul Povenet, pe malul lacului Onega. Cu puțin timp în urmă, preoteasa revenise acasă, la copii. Sufereau de o cruntă sărăcie, nu aveau ce mânca. Căutau să adune spice căzute pe câmp și boabe de mazăre, dar nu li se dădea voie și erau luate la goană. Le ajutau enoriașii din satul Sianovo unde fusese preot Părintele Petru.

În anul 1941, la izbucnirea războiului, Părintele Petru a fost chemat sub arme și trimis pe front. Deși avea o sănătate șubredă, avea să lupte, a făcut tot războiul, până la Budapesta. Părintelui nu-i făcea plăcere să vorbească despre această perioadă din viața sa; avea distincții de stat, dar n-ar fi vrut să le primească și nu le-a purtat niciodată.

Spre sfârșitul războiului, toată familia venise din evacuare la Petrozavodsk, unde fiul cel mare lucra la un șantier naval de vase maritime. Odată întors acasă, mulțumind lui Dumnezeu că războiul se terminase cu bine și că familia îi rămăsese întreagă, Părintele Petru și-a găsit de lucru

la șantierul naval din Petrozavodsk. Duminicile și în zilele de sărbătoare era nelipsit de la biserică. Deși se străduia să treacă neobservat, pierzându-se în mijlocul credincioșilor, îmbrăcați ca și el în haine civile, a intrat în atenția parohului bisericii. Aflând că este preot, acesta i-a propus să slujească în biserică. Considerând această invitație ca o chemare de la Dumnezeu, Părintele Petru și-a luat liber de la șantier, devenind cel de-al doilea preot la biserica Înălțarea Sfintei Cruci. Astfel, din mila lui Dumnezeu, părintele a schimbat tunică soldățească cu rasa preoțească.

În anul 1948, Părintele Petru a fost distins cu camilafca, fiind numit secretar al episcopului eparhiot, încredințându-i-se și funcția de protopop al bisericilor din Ținutul Oloneț. De asemenea, a fost numit și paroh al bisericii Înălțarea Sfintei Cruci.

Această perioadă de slujire preoțească nu i-a fost deloc ușoară. Sarcinile administrative, obligațiile pastorale și de conducere a parohiei, studiile la Seminarul Teologic din Petersburg (secția fără frecvență), grija de propria-i familie îi absorbeau toate forțele, impunându-i o activitate foarte solicitantă, căreia i se dăruia cu mare abnegație. Obișnuia să umble pe stradă îmbrăcat în haine preoțești, atrăgându-și astfel nenumărate neplăceri. Au fost cazuri când era scuipat, sau se arunca după el cu pietre.

După Sfânta Liturghie, Părintele Petru ținea de fiecare dată predica. De obicei, nu se pregă-

tea dinainte, vorbea spontan, liber, „din prisosul inimii”, inspirându-se din ceea ce trăise lăuntric în timpul slujbei. În anii aceia grei, când Biserica Ortodoxă își purta mucenicește crucea în catacombe, Părintele Petru se străduia prin cuvântul și prin slujirea sa să-i ajute pe cei ce se străduiau să iasă din catacombe, căutând calea spre mântuire. Slujbele bisericești propriu-zise, apoi celelalte servicii religioase, convorbirile particulare cu enoriașii îl rețineau uneori în biserică până pe la trei după-amiaza. Nu-și economisea niciodată timpul, fie că cineva venea să-i ceară un sfat, fie că trebuia să-și rezolve propriile probleme de viață.

Părintele Ioan Țvetaiev, duhovnicul Părintelui Petru, avea să-i facă, la un moment dat, o propunere neașteptată: să meargă să slujească și să îndeplinească și funcția de duhovnic la mănăstirea de călugărițe Piuhtița, din Estonia. În 1954, Părintele Petru avea să primească decizia oficială prin care Mitropolitul îl transfera la mănăstirea de călugărițe de la Piuhtița, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

Părintelui nu i-a fost deloc ușor. Nu mai era tânăr (se apropia de șaiszeci de ani). A fost nevoit să se despartă de familie, de casă, să se strămute, practic, într-o altă țară, pe un alt tărâm. Cu toate acestea, a doua zi după venire, Părintele Petru și-a intrat efectiv în atribuții, a început să țină slujbe. Surorile au observat îndată că părintele nu slujea pur și simplu, ci deosebit de cald,

de elevat și de autentic. Lucrând mereu cele sfinte înaintea Lui și simțindu-L pe Dumnezeu atotprezent, părintele, în momentul Sfintei Euharistii, reușea să însuflețească și să înalțe către Domnul inimile tuturor rugătorilor aflați în biserică.

Oricât de ostenit ar fi fost, după fiecare Liturghie părintele ținea predica, după obicei. Pentru fiecare suflet găsea cuvânt de folos și de mântuire. Veneau uneori și credincioși de la Petersburg, Petrozavodsk, Moscova și din alte orașe. Predicile Părintelui Petru făceau să vibreze cele mai intime coarde ale sufletului, pătrundeau în inimă, cutremurau conștiințele, chemau la îndreptarea vieții în numele Domnului. Neavând timp să-și pregătească predicile, Părintele Petru spunea întotdeauna ce avea pe inimă, prin harul dobândit prin împărtășirea cu dumnezeieștile Taine în timpul slujbelor. Imensa forță de convingere și influențare asupra sufletului omenesc venea din faptul că părintele parcursese și experimentase el însuși cele spuse. Nu exista vreun sfat, vreo povăț pe care să nu o fi experiat el însuși.

După ce a trăit o vreme în mănăstire, părintele i-a cerut duhovnicului său binecuvântare pentru intrarea în cinul monahicesc, însă această dorință avea să i se împlinească abia după mai mulți ani, când a fost tuns în monahism de către ieromonahii de la Mănăstirea Pskovo-Pecerskaia.

Slujindu-L pe Dumnezeu cu inima deschisă și din toate puterile fizice și spirituale, părintele a

început să simtă, puțin câte puțin, că sănătatea i se șubrezește și că slăbește din ce în ce mai mult. În 1971, a fost supus unei operații care nu susținea amânare, în urma căreia n-a mai putut sluji, fiind pensionat pe motiv de boală. Despărțirea de Piuhtița, mănăstirea pe care o îndrăgise atât de mult și către care fusese îndrumat de Dumnezeu, a fost primită de Părintele Petru cu supunere, el încredințându-se și de astă dată voinței divine.

Părintele s-a mutat într-o căsuță la trei kilometri de mănăstire, unde îl căutau atât persoane din cinul monahal, cât și familiști, fiecare cu viața lui. Erau oameni cu studii superioare, dar și alții cu o cultură precară, clerici și laici, credincioși, uneori și atei care găseau un interlocutor și un îndrumător cu o minte extraordinară.

Părintele Petru și-a petrecut ultimele zile cu nădejdea în mila lui Dumnezeu, încredințându-Se până la capăt Celui către Care tânjise o viață întreagă, iar în ziua de 15 august 1982, a trecut la cele veșnice, fiind înmormântat în cimitirul mănăstirii Piuhtița.

***

Pe întreaga durată a îndelungatei sale vieți, Părintele Petru a ținut un *Jurnal*. În urma lui au rămas 55 de caiete cu însemnări zilnice, numeroase ciorne și conspecte. Toate provin din diferite etape ale vieții, au fost scrise în împreju-

rări diferite și reflectă un suflet integru și profund, într-o continuă aspirație către Dumnezeu. Cuvintele de folos pe care le înfățișăm cititorului prezintă doar o parte din aceste însemnări, orânduite într-o succesiune tematică. Sunt pagini care prezintă un real interes și pot aduce, cu certitudine, folos duhovnicesc și mângâiere sufletească.

Pe măsură ce își însușește cele citite, cititorul urcă treaptă cu treaptă scara virtuților, de la întuneric la lumină, de la păcat la cunoașterea de Dumnezeu și la viața în Dumnezeu. Părintele propune parcurgerea acestei căi tuturor, fără deosebire de vârstă, stare fizică, poziție socială sau profesie. Ceea ce contează în primul rând este calitatea vieții lăuntrice a fiecăruia, precum și capacitatea de a-L putea urma pe Domnul, cu jertfire de sine.

Monahia Ioana Evghenievna

*Părintele Petru
(6 septembrie 1974)*